

Búcsú laptársunktól

„Amíg egy m. kir. csendőr életben van, addig az MKCsBK-nek is élnie kell!” (Dr. Kiss Gyula)

Fáy István

Öszinte szomorúsággal teszek eleget kötelességemnek, amikor mai írásomban búcsút mondok a *M.Kir. Csendőrség* évente kétszer megjelenő Tájékoztatójának, a *Bajtársi Levélnek*, mely 47 év következetes, nemzetépítő, történelmi és szellemi hagyományainkat ápoló munkája után 1994 októberében jelent meg utoljára. Negyven éven át voltam olvasója e folyóiratnak és nyugodt lelkiismerettel állítom, hogy rendkívüli értéket jelentett nemcsak a *Csendőr Bajtársi Közösség*, hanem a szétszórtságban élő magyar emigráció körében is, mert áthidalta a nagy távolságokat *Ausztrália, Kanada, Németország* és *Argentína* között, rideg tárgyilagossággal adva hírül mindazt, ami nemcsak a csendőrség tagjait, hanem a nemzeti emigráció egészét érintette.

Hangsúlyozni kell, hogy e Tájékoztató szigorúan távol tartotta magát a napi politikától, ami csak széthúzást jelentett volna az egységes fellépés helyett. A testület hontalanságba kényszerített több ezer tagja kezéből kicsavarták a fegyvert, ezért nagyon bölcsen és soha nem csökkenő aktivitással, keresztény-nemzeti világnézetünkhöz ragaszkodva, a hit, az öntudat és a nemzeti hagyományok ápolásával, példamutató magánéletükkel és nagy szorgalmukkal emelkedtek ki az átlagból, hogy úgy a saját emberi magatartásukat, mint a testület erkölcsi értékét, magyar egyházak és intézmények építésével, anyagi és kulturális támogatásukkal tegyék emlékezetessé. Kötelességtudásukat közel öt évtized nagyszerű munkájával bizonyították be, ami feltétlenül bele kell hogy kerüljön történelmünkbe, kivételes áldozatvállalásánál és ragyogó eredményeinél fogva, ha ugyan napjaink kaotikus és egyre inkább teljes közönybe zuhanó, újra vörössé vált magyar mikrokozmoszában lehetőség nyílik az emigráció eredményeinek tárgyilagos elbírálására.

E rövid, csak a tényeket közlő bevezetés után úgy érzem, hogy vázlatosan ismertetnem kell a világszerte ismert fegyveres biztonsági alakulat történetét, mely hosszú évtizedeken át felelős volt szülőhazánk valamennyi polgára élet- és vagyon- biztonságáért, az emigrációban pedig igyekezett megőrizni évezredes múltunk minden értékét.

A szabadságharc és a kiegyezés közötti tizennyolc év teljes bizonytalansága után az ország vezetői belátták, hogy sürgősen meg kell szervezni egy alaposan kiképzett nemzetvédelmi alakulatot, mely erkölcsileg kifogástalan és képes a közrend biztosítására. *Tisza Kálmán*, az akkori belügyminiszter támogatta az ötletet és a képviselőház elé terjesztette, mely azt csekély változtatásokkal egyhangúan törvényerőre emelte, (1881, III. törvénycikk) az uralkodó pedig ugyanaz

év február 14-én szentesítette. Így alakult meg a *Magyar Királyi Csendőrség*, mely a kezdet nehézségein átesve, a világ egyik legkiválóbb biztonsági szerve lett.

Nincs rá helyem, hogy a szervezés kérdésével foglalkozzam. Akit ez érdekel, olvassa el *Dr. Rektor Béla* kiváló könyvét: „*A Magyar Királyi Csendőrség oknyomozó története*” című munkát, vagy a *Bajtársi Levél* centenáriumra kiadott ünnepi számát.

Én magam az egyszerű magyar polgár, majd később együtt harcoló bajtárs szemével írok a kiváló testületről, hosszú évek során szerzett tapasztalataim alapján. Ez az indítéka, hogy kora ifjúságomtól mind a mai napig respektálok önfeláldozó munkájukat és kötelességteljesítésüket.

1942-43-ban, mint az I/II.gy. zászlóalj segéd-tisztjének volt alkalmam hivatalból megismerni a feltételeket, melyek meghatározták, hogy a tényleges katonai szolgálatukat befejezett tisztesekek közül ki felel meg a csendőrség követelményeinek, ha pályáját ott akarja folytatni. A jelölt szellemileg és erkölcsileg megfelelő, kiváló minőségű tiszt lehetett csak, üres büntetési jegyzőkönyvvel. Bizalmas utasítás szerint pedig elsősorban a magyar falu szülőiteit látták szívesen, mint próbacsendőrt, mert ezeknek a nemzethűsége vitán fölült állt.

Nem is csalódott bennük hazánk. Okosak, fegyelmezettek, kemények, de igazságosak és jólelkűek voltak. Főleg pedig ismerték fajtájukat és annak gondolkozásmódját, hibáit és erényeit. Értéktelőségekre jellemző az alábbi élmény (mert az volt). Éppen nyári szabadságra érkeztem szülőfalumba, Pécelre, mikor szedték össze a zsidókat. Az állomásról hazafelé menet összetalálkoztam *Liebermann Ármin* bácsival, a 75%-os hadirokkanttal és vízkóros feleségével. Gyerekkoromtól ismertem őket és tudtam, hogy üzletükben hajnaltól éjszakáig dolgoznak. Utcánk szegényeinek korlátlan hitelük volt nála. Megdöbbenve láttam, hogy *Ármin bácsi frontharcos egyenruhájában, mellén a nagyezüst vitézségi éremmel és a Károly Csapatkereszttel sántikál*. Odamentem hozzájuk, jobbról-balról megcsókoltuk egymást, így búcsúztunk el egy világtól, mikor a magyar állampolgárokról még magyar bíróság mondott ítéletet, ha ennek oka volt. Ezután az őket kísérő *csendőr szakaszvezető* lépett hozzám (nagyon jól ismertem) és a következőt mondta: „*Zászlós úr alázatosan jelentem, örök szegényem lesz, hogy ebben az igazságtalanságban részt kell vennem, viszont a parancs az parancs*”. Hát ilyenek voltak a „*szadista népnyzók*” ahogy az oktalan gyűlölködés nevezte őket.

Mikor a bolsevista hadsereg elérte ezer éves határainkat, a csendőrök hősiessége legendássá vált. Erre vonatkozóan olvassuk el *Kövendy Károly* „*Csendőrök*

a *Kárpátokban*” című munkáját, mely elmondja a többszörös túlerővel szemben tanúsított küzdelmüket.

Itt kell hangsúlyoznom, hogy a magyar hadsereg soha nem volt a németek csatlósa, kizárólag saját hazáját védte, főleg a családját, mert mi voltunk az egyetlen ország Európában, amely 1919-ben már átélte a bolsevizmus rémtetteit. Az óriási túlerő és fegyverfölény visszavonulásra kényszerítette katonáinkat. Mikor aztán *Budapest ostroma* kezdetét vette, akkor nem volt már különbség honvéd, csendőr és a polgári lakosság között. Valamennyien harcosok voltunk. A három hónapos (nem 45 nap) küzdelem kötötte le *Malinovszkij* és *Tolbuchin* tábornokok másfél milliós hadseregét és ennek a hősi harcnak köszönhető, hogy ma itt vagyunk, s az elsőrendűen felszerelt szovjet hadsereg nem rohanhatott le, jóformán minden ellenállás nélkül a *Rajnáig*. Ez a saját étellel mit sem törődő helytállás *Budán* érte el a csúcst és lelke a csendőrség volt. Szabályosan a romok alá temetkeztek, de egy tapodtat sem hátráltak. Áldozatuk nélkül ma nem írhatnék erről a hőstetről, mely példa nélkül áll történelmünkben. Jellemző, hogy a németek birtokában lévő *Bécs* jóformán károk nélkül, tíz nap alatt letette a fegyvert.

Ezek után egészen természetes, hogy a *Moszkva* védnöksége alatt álló „ideiglenes magyar kormány” a csendőrség feloszlásával kezdte működését, pedig akkor már nem voltak sokan, mert *egy részük hősi halált halt, egy részüket az ÁVO és a KATPOL pin-céiben kínozták halálra, több ezret Oroszországba hurcoltak*. Akik túléltek ezt a poklot, azok az emigrációba került „szerencsés” bajtársaikba vetették reményüket. Nem is csalódtak bennük, mert minden erejükkel segítettek éhhalálra kárhozott bajtársaikat.

A „*diadalmas felszabadulás*” óta úgy a kommunisták, mint a nemzeti emigráción kívülálló humanista széplelkek azzal vádolták a testületet, hogy nem Magyarországot szolgálta, hanem egy *rendszert*. Erre vonatkozóan idézem *Jegenyész Pál* főtörzsőrmester értékes visszaemlékezésének egy mondatát: „...*Csakis hazánk alkotmányosan hozott és szentesített törvényeit tartottuk magunkra nézve kötelezőnek*”. Amit írt az cáfolhatatlan igazság. Annál is inkább, mert az *FBI*, az *RCMP*, vagy a *Scotland Yard* is kizárólag saját kormányának engedelmességek. Vagyis ugyanazokat a parancsokat hajtja végre, mint a csendőrség tette saját hazájában. Ha tehát ez bűn, akkor valóban igaza van a liberális széplelkeknek. Fel kell oszlatni a biztonsági szervezeteket és jöjjön az anarchia, mint a New York-i sötétségben, vagy Los Angelesben. Akkor nem lesz „*rendőrbrutalitás*”, kizárólag az „*alapvető emberi jogok*” érvényesülnek, a barlangi ember gyilkos ösztönének újjáéledésével.

Oththonmaradt bajtársaik nem csalódtak az emigránsokban. Megható helytállásukról szól a fent említett *Jegenyész Pál* visszaemlékezése, melyben elmondja, hogyan alakította meg a menekültek segélyezését, hogyan szervezte meg a jóindulatú

osztrák hatóságok tanácsára (miután engedélyt ilyenre nem adtak) az „*Asztaltársaságot*”, mely a *Csendőr Bajtársi Közösség* magja volt. Ez adta ki az első, még könyvnyomatos „*Bajtársi Levelet*”, melyhez azonnal csatlakozott, mint szerkesztő *Dr. Bély Béla*, majd a nagy felelősséget vállaló utódok: *v. Karsay Jenő*, *v. Szathmáry Károly*, *dr. Kiss Gyula*, *v. Baranchi Tamáska Endre*. Az elmúlt közel fél évszázad bebizonyította, hogy a hontalan magyar csendőr „*híven, becsülettel, s vitézül*” teljesítette kötelességét, ezért büszke és emelt fővel nézhet fajtánk szemébe.

Vitéz Domokos Sándor, a *Bajtársi Levél utolsó szerkesztője* nehéz szívvel búcsúzik most bajtársaitól. Sajnos az idő haladását nem lehet megállítani. A közösség tagjainak jó része elhunyt és akik figyelemmel kísérték a közlönyben olvasható személyi híreket, látták, hogy évről-évre több halálhír jelent meg abban. Természetes, hogy a létszám rohamosan csökken, ezért a lap előállítására nincs meg a szükséges anyagi fedezet. Így a *Tájékoztató* által fél évszázadon át kiépített, az egész szabad világra kiterjedő kapcsolat megszűnt. Azok viszont, akik még életben vannak, s egészségük lehetővé teszi, tovább végzik munkájukat, mert egy pillanatra sem adták fel a *Magyar Haza* újjáépítésébe vetett hitüket. Jól tudják, hogy Isten malmai lassan örölnék, de mindenképpen igazságot szolgáltatnak.

Az odahaza nyugdíjasként vegetáló bajtársaiknak pedig *Ady Endre* halhatatlan sorait küldik, a „*demokráciának*” hazudott, reménytelennek látszó helyzetben, mint a magyar jövőbe vetett hit fundamentumát:

”Meddig lesz még úr a betyárság
És pulya had, mi milliók?
Magyarország népe meddig lesz
Kalitkás seregélyfők?”

Bús koldusok Magyarországa,
Ma se hitünk, se kenyérünk.
Holnap már minden a miénk lesz,
Hogyha akarunk és merünk”.

(Mint értesültünk, a *Csendőr Bajtársi Közösség* továbbra is fenntartja tájékoztató szolgálatát, csatlakozva a *Magyar Harcosok Bajtársi Közössége, Hadak Útján* című egész világon elismert, kéthavonként megjelenő folyóiratához.)

Felhívás

A Magyar Rendvédelem-történelmi Tudományos Társaság pályázatot hirdet a „*M. Kir. Csendőrség fegyvertényei és emberveszteségei a második világháború magyarországi harcai során*” címmel.

A pályázat lehetőséget ad dokumentálni a csendőrség közel ötven százalékos emberveszteségét és a honvéd erőkkel együtt végzett hősi harcát.

Kérek minden Bajtársat, hogy az idő, hely és körülmények megnevezésével adjanak valóság-hű leírást olyan harci eseményekről melyeknek személyesen részesei voltak, s így dokumentálhatóan tanúsíthatják a csendőr egységekkel, vagy egyénekekkel történt harci tényeket.

A leírásokat az MCsBK központi vezetősége a következő címre kéri beküldeni:

Körmeny Ferencz, 117 Potomac Line, Daytona Beach, FL, 32119 USA.